

muneforstandere, idet det navnlig der kommer an paa et stort personligt Bekjendtskab til de Stattepligtige.

Næe: Da jeg omtrent befinder mig paa samme Standpunkt i denne Sag som de Talere, der hidtil have havt Ordet, efter de Indtringer, som ere fremkomne, saa vil jeg indfranke mig til nogle yderligere Bemærkninger.

Jeg deler ganske den sidste ærede Talers Mening, at man ikke bør dvæle formeget ved Tanken om Uovervindeligheden af Hindringerne ved denne Lov. Det staaer vistnok klart for os Alle, at en Indkomstbeskatning maa og skal gjenneføres; det vil vist ogsaa kundgjøre sig som en almindelig Beslutning. Men ved Siden heraf troer jeg dog, at man tydeligt bør klare for sig de Hindringer, der dog kunne være at overvinde, for at bekæmpe den Modstand eller Utilbøielighed mod Loven, i alt Fald i dens nuværende Stikfelse, der kunde være tilstede enten i selve Forsamlingen, eller, hvad der i dette Tilfælde er saa særdeles vigtigt, maaffee endog vigtigere, i Folkeopinionen. Det er nu vistnok ganske sandt, at man ikke kan vente Sympathie for nogensomhelst Beskatningslov; men paa den anden Side bør man vistnok ogsaa søge at indrette enhver ny Beskatning saaledes, at den ikke i en for høj Grad og ved en for pinlig Fremgangsmaade vækker Antipathien imod sig. Jeg har fra tidlig Tid hørt til dem, som have ønsket en Indkomstbeskatning. Jeg har allerede tidligere gjort Skridt paa offentlig Veie i denne Retning, og jeg har, kan jeg sige, længtes efter det Dieblif, da der vilde fremkomme Forslag om en Indkomstskat. Men jeg kan paa den anden Side heller ikke nægte, at jeg er bleven endeel overrasket ved at møde det Princip, som gaaer igjennem det Forslag, der her er blevet fremlagt, navnlig derved, at en, jeg tør kalde den, saa voldsom inquisitorisk Fremgangsmaade er lagt til Grund for Skattens Tilveiebringelse. Man fordrer nemlig, ved at omsende Schemata til Enhver, som skal beskattes, at han nøie, og det endog under Guds tilbud, skal tilkjendegive Størrelsen af sin Indtægt, eller i alt Fald forsikre, at den ikke har været større end de og de Poster, han opfører. Han skal altsaa lægge sin hele Status frem,

ikke blot for dem, der derefter skulle sætte ham i Skat, men for hele Almeenheden; thi jeg vil bede, nøie at fæste Domærksomheden paa den Paragraph, som fastsætter, at alle disse Declarationer skulle fremlægges til almindelig Gstersyn. Man fordrer altsaa, at Enhver skal paa det Noiagtigste afløre sin Stilling for Alle og Enhver. Det er nu vistnok en fuldkommen Sandhed, som jeg erindrer ifjor blev bemærket ved en Leilighed, hvor Indkomstskatten blev omtalt, af et æret og især i denne Retning indsigtsfuldt Medlem her i Salen, at man maatte være forberedt paa ved det constitutionelle Liv at see sin private Stilling lagt mere frem for Offentligheden, end hidtil har været Tilfældet. Det er fuldkommen sandt, at dette ved en saadan Beskatning ogsaa maa gjøre sig gjældende; men jeg seer dog ingenlunde Fornødenheden af fra Statens Side at gjenneføre det med en saadan Stringents og i et saadant Omfang, som her er foreslaaet. Hvad er nemlig Maalet med Indkomstskatten? Det, at tilveiebringe en Skat, som udgjør en Portion af det Overflud, Enhver har af sine Indtægter; dette paa den ene Side og paa den anden, at beskytte Individet imod de Uretfærdigheder, der kunne fremkomme ved hans Ansættelse i saadan Skat. Men denne Ansættelse vil jo dog — derom kan man vistnok være overbevist, og jeg er det saa meget meer efter den Erfaring, jeg selv har i den Retning — den vil fremkomme aldeles fyldestgjørende, uden at man behøver at stride til den strenge inquisitoriske Maade, og det nemlig, naar den skeer, saaledes som allerede er antydet af flere Talere, og hvorved det jo allerede nu i det Væsentlige udføres i Kjøbstadcommunerne, og det for ikke saa ganske smaa Sætter — paa Landet bevæger det sig i Almindelighed om mindre Størrelser, — nemlig ved den saakaldte Ligning efter Formue og Leilighed. Man kan dertil indvende, jeg har idetmindste hørt den Indvending privatim fremsat, at saa er man ikke sikker paa at kunne faae det tilstrækkelige Beløb frem, naar der saaledes skal ansættes i Skat, uden at Enhver tilkjendegiver, hvor stor hans Indtægt er. Men dertil tør jeg dristigt svare nei. Det er en Kjendsgjerning, som vist ikke er fremmed